

alte câteva săptămâni în Hong Kong, având ca țintă altă capitală imperială, Pekinul. Străbătând potecile Munților Nanling, micul grup avea să cunoască o altă experiență tragică, Gheorghe Negreanu alunecând într-o prăpastie și decedând a doua zi din pricina multipelor fracturi. Îndoliați iarăși, cei doi au avut tăria să nu renunțe și din multimilenara Chină s-au îndreptat spre Canada, apoi spre Statele Unite și Mexic. De la Tampico s-au îmbarcat pentru Gibraltar, pentru a porni pe urmă pe jos spre Africa de Nord și a reveni în Europa prin Sicilia. Din Italia, traseul a inclus Elveția, Franța, Belgia și Olanda, unde, la Amsterdam, s-au îmbarcat pentru Anglia, străbătută la pas de la Dover la Glasgow. Le-au trebuit apoi doar zece zile pentru a ajunge, la bordul transatlanticului „Aquitania“, în Quebec, dar șase luni pentru a atinge Golful Mexic, întrucât traversând pământul canadian au făcut popasuri în marile orașe americane Chicago, Cincinnati, Pittsburgh și New York, unde au susținut, de fiecare dată, spectacole. Aproape epuizat și ros de reumatisme, la Jacksonville, Alexandru Pârnu a fost silit să se interneze în spital, astfel că buhușeanul nostru s-a văzut pus în situația de a salva onoarea întregului grup și, implicit, a țării, al cărei mesaj l-a dus în lume. Ajuns de unul singur în portul mexican Tampa, s-a îmbarcat pe vasul „Mascotte“ spre Cuba, intrând în Havana la 18 ianuarie 1915 și fiind, peste numai trei zile, invitatul președintelui Maria Garçia Menocal. A rămas în insulă aproape o lună, ajungând până în provincia Oriente și donând Muzeului din Santiago de Cuba un frumos costum național românesc. La bordul unui pachebot a ajuns cu bine la Port-au-Prince, în Haiti, de unde a luat calea spre Jamaica, Republica Dominicană, insula Puerto Rico și puzderia de insulițe din Antilele Mici, cu popasuri de la St. Christopher la Curaçao. Ruta sud-americană a mai

inclus Venezuela, de la Caracas navigând cu un transatlantic spre Portugalia, de la Lisabona luând drumul direct spre casă, unde a ajuns spre sfârșitul anului. Parcursesese deja 96.000 kilometri, dar intrarea României în război era cât pe ce să-i dea peste cap toată truda unei jumătăți de deceniu, abia în 1923 finalizând ambițiosul proiect, pe un traseu stabilit de organizatori. În iunie intra glorios în Paris, după ce trecuse prin Iugoslavia și Italia și lăsase în urmă, consemnate în jurnalele de bord, pline de înscrisuri și stampile, 74 de țări și 1500 de localități

Dirijorul Mihai Drîmbe

N. 25 iulie 1925, în comuna Husasăul de Tinca, județul Bihor – m. 17 iulie 1990, la Buhuși, județul Bacău. **Profesor, dirijor.** Provenind dintr-o familie numeroasă, cu opt copii, își începe studiile primare și gimnaziale în satul natal, după absolvirea acestora înscriindu-se la Școala Militară de Muzică din București, unde va face și primii pași în cariera artistică. Din 1950 s-a stabilit la Buhuși, funcționând întâi ca dirijor al Ansamblului artistic „Suveica“, iar după absolvirea Conservatorului „George Enescu“ din Iași, ca profesor de muzică la școlile și liceul din oraș. În această calitate a înființat și condus corul și orchestra Școlii Medii, corul Liceului „Ion Borcea“, formația corală a Casei Pionierilor, corul Sindicatului Învățăământ și corul Fabricii de Postav, cu care a participat la toate festivalurile artistice județene, interjudețene sau naționale de profil, oferind numeroase spectacole, ce s-au impus prin înalta ținută artistică, sobrietatea și eleganța repertoriului, răsplătite nu doar de aplauzele publicului, ci și cu nu mai puțin de 43 de diplome, medalii și titluri de laureat. Cu apreciatul cor al Fabricii de Postav a obținut, între altele, premiul I la ediția inaugurală a Festivalului „Ciprian Porumbescu“ de la Suceava (1970), alte premii II și III, mențiuni și mențiuni speciale la etapele republicane ale Festivalului Național „Cântarea României“ și la diverse confruntări artistice de

de pe toate meridianele lumii. În-mânat în cadrul festiv, premiul de 100.000 de franci i-a răsplătit nu numai perseverența, ci și calitățile morale și fizice ieșite din comun, rolul de ambasador al culturii și sufletului românesc, ilustrate și de premierul francez, care l-a invitat la sediul Guvernului. Revenit în țară, profesorul și-a văzut la fel de conștiincios de munca la catedră, stabilindu-se la Buzău și împărțind tuturor inedita aventură. A stabilit, de altfel, prin cele peste 2000 de conferințe susținute, și în această direcție un record greu de atins.

amatori. În perioada 1972-1974 a condus corul studenților Universității „Al. I. Cuza“ din Iași, cu care a obținut în 1974 titlul de laureat al Festivalului Artei Studentești de la Timișoara. Un an mai târziu a înființat și condus apoi, timp de un deceniu, Fanfara Grupului Școlar Textil Buhuși, ce s-a numărat printre laureații Festivalului cultural-artistice al elevilor „Litoral“ și protagoniștii unor animate spectacole găzduite de scenele băcăuane. În peregrinările sale prin satele Blăgești, Cornișa, Zănești, Podoleni a cules perle ale folclorului din zonă și a câștigat zeci de oameni pentru cântec, conducând formații corale de elevi, muncitori, țărani, studenți și cadre didactice. S-a numărat printre animatorii Cenaclului artistic „Orizont“ din Buhuși, a compus și prelucrat mai multe piese corale, *Doină și joc* fiind inclusă în antologia *Inscripții la Cântarea României* (Consiliul Județean al Sindicatelor, Bacău, 1978), iar melodia *Albastră e marea* devenind leit-motivul Festivalului Coral „Mihai Drîmbe“, înființat în 1997 de Asociația Culturală „Renașterea“ din Buhuși spre a-i cinste memoria. Pentru îndelungata și bogata sa activitate dirijorală și compozitorială a fost distins cu Ordinul „Meritul Cultural“, clasa a III-a, secvențe din sutele de concerte pe care le-a dirijat fiind adesea televizate.